

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.250 van 28 augustus 2008
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die op 19 mei 2008 ter kennis zijn gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 29 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk en beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De eerste bestreden beslissing is aan verzoekende partij op 19 mei 2008 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006. De verklaring dat de ambassade van Azerbeidzjan niet reageert op zijn brief en een fotokopie van een attest van het Centraal paspoortenbureau van Armenië volstaan enerzijds niet. Uit het administratief dossier blijkt anderzijds dat mijnheer A.A. gekend is als Armeniër bij de ambassade van Armenië (attest ambassade d.d. 01.03.2008).
(...)”*

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 mei 2008, luidt als volgt:

“(...

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning en tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus ook niet toegekend door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 1 augustus 2007.

(...)”

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt, in ondergeschikte orde, bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet “op basis van concrete en controleerbare gegevens (aantonen van) een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien, zoals hierna zal blijken, de vordering tot schorsing zonder voorwerp is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de wet bepaalt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken, dat het doel van de wetgever is te vermijden dat verblijfvergunningen zouden dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te regulariseren, dat verzoeker bij zijn aanvraag een verklaring heeft gevoegd van de burgemeester van Karmara-Koetsj waarin zijn identiteit wordt bevestigd. Verder stelt hij dat hij wél aantoonde dat het voor hem onmogelijk is om een ander identiteitsbewijs voor te leggen, dat verzoeker geboren is in wat nu Azerbeidzjan is maar dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten weigeren hem te ontvangen op de ambassade en dat dit wordt bevestigd in het schrijven aan de ambassade op 21 november 2006 en nogmaals op 5 januari 2007, dat uit het advies van het Openbaar Ministerie blijkt dat het aannemelijk is dat verzoeker door Azerbeidzjan niet wordt beschouwd als hun staatsburger, dat verzoeker al het mogelijke heeft gedaan om een identiteitsdocument over te leggen, dat verzoeker geen kennis heeft van het attest van de Armeense ambassade, dat verzoeker ook nooit heeft ontkend dat zijn vader van etnische Armeense afkomst was, dat hieruit geen bewijs volgt dat Armenië hem zou erkennen als staatsburger, dat hij overigens verwijst naar het attest van het centraal paspoortenbureau van de Republiek Armenië waaruit blijkt dat hij in Armenië als staatsburger volstrekt onbekend is en daar niet geregistreerd staat, dat in de bestreden beslissing zelf wordt vermeld dat zijn nationaliteit "onbepaald" is.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden aangezien hem een bevel wordt gegeven zonder hem de kans te geven een ontvankelijke regularisatieaanvraag te laten indienen, in de veronderstelling dat verzoeker de Armeense nationaliteit zou hebben en het bijgevolg voor hem mogelijk moet zijn om een identiteitsdocument in te dienen, dat op het bevel evenwel vermeld staat dat zijn nationaliteit onbepaald is en dat dit in strijd is met artikel 3 EVRM, volgens rechtspraak van de Raad van State, dat verzoeker niet verwijderd kan worden van het grondgebied zolang niet vaststaat dat Armenië hem als staatsburger zou erkennen.

Ter adstructie van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt:

Schending van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: "De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/9/2006. De verklaring dat de Ambassade van Azerbeidzjan niet reageert op zijn brief en een fotokopie van een attest van het Centraal Paspoortenbureau van Armenië volstaan enerzijds niet. Uit het administratief dossier blijkt anderzijds dat mijnheer A. A. gekend is als Armeniër bij de Ambassade van Armenië (attest ambassade d.d. 01.03.2008)."

Terwijl,

De wet uitsluitend bepaalt dat de vreemdeling over een "identiteitsdocument" dient te beschikken;

Dat uit de voorbereidende werken blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was, te vermijden dat "verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit" te gaan regulariseren (Pari. St. kamer 2005-06, nr. 2478/1,33);

Dat de verzoekende partij bij zijn aanvraag een verklaring heeft gevoegd van de burgemeester van Karmara-Koetsj (Nagorny-Karabach), waarin de identiteit van de verzoekende partij wordt bevestigd;

Dat verder de verzoekende partij heeft aangetoond dat het hem onmogelijk is, een ander identiteitsbewijs in België over te leggen;

Dat de voorbereidende werken niet aantonen wat dient begrepen te worden onder het begrip "op geldige wijze de onmogelijkheid aantonen om het vereiste identiteitsbewijs in België te verwerven";

Dat de verzoekende partij geboren is in wat nu Azerbeidzjan is;

Dat de verzoekende partij zich vooreerst persoonlijk heeft aangeboden op de ambassade van Azerbeidzjan, ten einde aldaar minstens een kopie van zijn geboorteakte te bekomen;

Dat toen de Azerbeidjaanse autoriteiten weigerden de verzoekende partij zelfs maar te ontvangen, dit bevestigd werd in een aangetekend schrijven aan de Ambassade dd. 21/11/2006, herinnerd op 5/1/2007;

Dat uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de Rechtbank van Kortrijk blijkt dat het aannemelijk is dat de verzoekende partij door Azerbeidzjan, niet beschouwd wordt als een staatsburger (stuk 3);

Dat de verzoekende partij bijgevolg al het mogelijke heeft gedaan, een identiteitsdocument over te leggen;

Dat niemand kan gehouden worden tot het onmogelijke;

Dat de verzoekende partij geen kennis heeft van het attest van de Armeense ambassade, waaruit zou blijken dat hij op de ambassade "gekend is als Armenië";

Dat het onduidelijk is wat de bedoelingen zijn van de ambassade: dat de verzoekende partij uiteraard nooit heeft ontkend dat zijn vader van etnische Armeense afkomst was;

Dat dit alles niet het minste bewijs zou zijn dat Armenië hem zou erkennen als staatsburger, zekerlijk niet, nu de verzoekende partij heeft aangetoond, door middel van het overgelegde gelegaliseerde attest van het Centraal paspoortenbureau van de Republiek Armenië, dat hij in Armenië als staatsburger volstrekt onbekend is en daar niet geregistreerd staat;

Dat dit overigens tevens blijkt uit de bestreden beslissing zelf, die als nationaliteit voor de verzoekende partij aanduidt: "van onbepaalde nationaliteit";

En terwijl,

het strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel, de verzoekende partij een bevel te geven het grondgebied te verlaten, zonder de verzoekende partij de kans te geven een ontvankelijke regularisatieaanvraag in te dienen, nu in de thesis van de tegenpartij de verzoekende partij zou erkend zijn geworden als staatsburger van Armenië (quod non), en het op dat ogenblik natuurlijk mogelijk moet zijn dat de verzoekende partij wel een identiteitsdocument overlegt, daar Armenië in België wel paspoorten aflevert;

Dat evenwel op het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens staat vermeld dat de verzoekende partij, van onbepaalde nationaliteit is;

Dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het vertrek eisen van een persoon die nergens legaal kan worden toegelaten, een onmenselijke en vernederende behandeling is, in de zin van art. 3 E.V.R.M. (R.v.St. nr. 75.896, 23 september 1998, Rev.dr.étr. 1998, afl. 101, 559);

Dat de verzoekende partij bijgevolg niet verwijderd kan worden van het grondgebied, zolang niet vaststaat dat de republiek Armenië hem zou erkennen als staatsburger;

Dat de staatloosheid van declaratieve aard is en van openbare orde en bijgevolg in elke stand van het geding kan worden opgeworpen;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis, van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering heeft die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag definitief werd afgewezen (...);*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Artikel 7, §1, van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet vergezeld zijn van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij de motivering die tot de vrijstelling leidt van die voorwaarde.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu werd bij de aanvraag een verklaring gevoegd van de burgemeester van Karmara-Koetsj. Dit is geen identiteitsdocument. Verzoeker gaf in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgende uiteenzetting betreffende zijn identiteit:

*“In bijlage zal U een kopie willen vinden van de brief die ik schreef naar de Ambassade van Azerbeidzjan, waarop evenwel geen enkele reactie is gekomen.
Het is mij dus voornamelijk onmogelijk een bewijs van mijn identiteit te leveren.
Wel zal U in bijlage een verklaring willen vinden van “de burgemeester” van de gemeente Karmara-Koetsj, waarin hij bevestigt dat ik in die gemeente heb verbleven tussen 1991 en 2006.”*

En verder stelt verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag het volgende:

*“De buitengewone omstandigheden die ertoe leiden dat deze aanvraag in België wordt ingediend, zijn de volgende: ik ben een staatloze en ik heb bijgevolg het statuut van staatloze aangevraagd bij een verzoekschrift van 16/1/2007, dat ik heb neergelegd ter griffie van de Rechtbank van 1ste aanleg van Kortrijk. Deze rechtbank heeft evenwel mijn aanvraag nog niet behandeld.
Ik voeg een fotokopie bij dit verzoek van een attest dat mij werd afgeleverd door het Centraal paspoortenbureau van Armenië, waaruit blijkt dat ik geen registratie heb op het grondgebied van de Republiek Armenië en bijgevolg het staatsburgerschap van deze staat niet bezit.
Ik bezit evenmin een verblijfsrecht in om het even welk land.”*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen geldige motivering heeft die toelaat hem vrij te stellen van de verplichting zijn aanvraag te vergezellen van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“De verklaring dat de ambassade van Azerbeidzjan niet reageert op zijn brief en een fotokopie van een attest van het Centraal paspoortenbureau van Armenië volstaan enerzijds niet. Uit het administratief dossier blijkt anderzijds dat mijnheer A.A. gekend is als Armeniër bij de ambassade van Armenië (attest ambassade d.d. 01.03.2008).”

Verzoeker betoogt dat hij wél aantoont dat het voor hem onmogelijk is om een identiteitsbewijs voor te leggen en hij verwijst naar het onbeantwoord blijven van zijn brieven naar de ambassade van Azerbeidzjan, naar het advies van het Openbaar Ministerie en naar het attest van het centraal paspoortenbureau van de Republiek Armenië waaruit blijkt dat hij in Armenië volstrekt onbekend is en daar niet geregistreerd staat.

De onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven blijkt niet uit het louter versturen van brieven aan de ambassade van Azerbeidzjan. Evenmin blijkt uit het advies van het Openbaar Ministerie dat verzoeker geen nationaliteit heeft. Het Openbaar Ministerie adviseert in tegendeel dat “zo hij etnische Armeniër is kan hij het Armeens staatsburgerschap via een vereenvoudigde procedure verwerven namelijk door zich te laten registreren op een adres in Armenië” en “zolang hij niet alle middelen heeft uitgeput teneinde een nationaliteit te verwerven, in casu een registratie in Armenië te bekomen, (...) adviseert mijn ambt thans het verzoek als ongegrond af te wijzen”. Wat de verwijzing naar het attest van het ‘centraal paspoortenbureau’ van Armenië betreft, toont verzoeker niet aan waarom hij zich niet tot de

Armeense ambassade heeft gericht terwijl hij zelf stelt van gemengde afkomst te zijn. Dat bovendien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het attest van de Armeense ambassade van 1 maart 2008 waaruit blijkt dat verzoeker als Armeniër bij de ambassade gekend is. Uit het attest blijkt dat de Armeense autoriteiten verzoeker een 'laissez-passer' kunnen afleveren. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat hem een bevel wordt afgegeven zonder hem de kans te geven zijn regularisatieaanvraag in te dienen met een eventueel nog te verkrijgen identiteitsbewijs. Uit het bevel of de beslissing blijkt niet dat verzoeker geen regularisatieaanvraag meer kan indienen met een alsnog verkregen identiteitsbewijs. Het bevel is aan verzoeker afgegeven omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en omdat hij niet als vluchteling werd erkend of hem geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De vermelde redenen voor de afgifte van het bevel worden niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift.

Vervolgens stelt verzoeker dat de afgifte van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM aangezien zijn nationaliteit onbepaald is, zoals vermeld op het bevel en verzoeker niet kan worden verwijderd van het grondgebied zolang niet vaststaat dat Armenië hem als staatsburger zou erkennen. Vooreerst wordt opgemerkt dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gegeven, dat verzoeker staatloos zou zijn of geen nationaliteit zou hebben, wordt betwist. De vermelding dat zijn nationaliteit onbepaald is, is het gevolg van de volgehouden bewering van verzoeker dat hij geen nationaliteit zou hebben. De gemachtigde van de minister toont in de bestreden beslissing echter aan dat verzoeker gekend is bij de Armeense autoriteiten en aan verzoeker een 'laissez-passer' kan afleveren. Verzoeker laat na in concreto aan te tonen dat Armenië hem niet als staatsburger zal erkennen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, laat verzoeker na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing of het bestreden bevel artikel 13 EVRM zouden schenden.

Uit wat vooraf gaat, blijkt dat de conclusie, dat verzoeker geen geldige motivering heeft gegeven die toelaat zich vrij te stellen om zijn identiteit aan de hand van een paspoort of gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart te bewijzen, niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan

leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig augustus tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

de heer L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.